Ч. 62 Неділя 17 (29) марця 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоï.

Рекламациï незапечатані вільні від оплати почтовоï.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоï“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциï:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Управильненє платні.

На засіданю Палати послів дня 26 с. м. предложив міністер фінансів др. Біліньский заповіджений проєкт закона о підвисшеню платні урядників державних і другий проєкт о провізоричнім управильненю платні службы державної, з виімкою служби почтової і телеґрафічноï. Міністер просьвіти др. Ґавч, предложив знову шість проєктів так само управильняючих платню і побори духовеньства і учителів шкіл висших, середних, промислових і семинарий учительских. В низу подаємо ті проєкти кождий окремо.

I. Підвисшенє платні урядників.

Після сего проєкту зміняє ся платня і додатки функцийні урядників державних в чинній службі, установлені законом з 15-го цьвітня 1873 р., після слідуючих взірців:

Платня

I. ранґа 12.000 зр.
II. „ 10.000 „
III. „ 8.000 „
IV. „ 7.000 „
V. ранґа має дві кляси, а то: 6.000 зр. і 5.000 зр.

Дальші ранґи мають по три кляси, а то:
VI. ранґа: 4.000, 3.600 і 3.200 зр.
VII. „ 3.000, 2.700 і 2.400 „
VIII. „ 2.200, 2.000 і 1.800 „
IX. „ 1.600, 1.500 і 1.400 „
X. „ 1.300, 1.200 і 1.100 „
XI. „ 1.000, 900 і 800 „

Додатки функцийні

I. ранґа: Президент міністрів 14.000 зр.

II. ранґа: Міністри 10.000 зр.; перший президент найвисшого Суду 10.000 зр.; президент найвисшої Палати обрахункової 10.000 зр.; президент Трибуналу адміністрацийного 10.000 зр.

III. ранґа: Намістник Чехії 13.000 зр.; намістник Галичини 12.000 зр.; намістники Стириї, Моравиї, Тиролю і Дальмациї по 8.000 зр.; намістники долішної і горішної Австриї по 7.000 зр.

IV. ранґа: Президенти країв 5.000 зр.; шефи секций в міністерствах 3.000 зр.; президенти сенатів найв. Суду і Трибуналу адміністрацийного 3.000 зр.; ґенеральний прокуратор 3.000 зр.; віцепрезидент найв. Палати обрахункової 3.000 зр.; президент еванґелицкої найв. ради віроісповідної 3.000 зр.; президент полициï у Відни 2.000 зр.; віцепрезиденти намістництва у Відни, в Празі і Львові 2.000 зр.; віцепрезиденти краєвої Дирекциï скарбу у Відни, в Празі і Львові 2.000 зр.; ґен. директор монополю тютюнового 2.000 зр.

Посуненє до висшої кляси в тій самій ранзі наступає в XI. ранзі що 2 роки, в X. ранзі що 3, в IX. ранзі що 4 а в прочих ранґах що 5 літ відбутої в тійже ранзі служби. (Доси відбувало ся посуване до висшої кляси в тій самій ранзі що 5 літ).

Додатки особисті і призволені цісарским розпорядженем з 14 грудня 1894 р. для урядників чотирох найнизших кляс ранґи, додатки особисті за літа служби мають бути з поступленем до висшої кляси зменшені, взглядно зовсім знесені.

Призволені цісарским розпорядженем з 15 марта 1895 р. і 28 червня 1895 р. урядникам державним найнизших чотирох кляс ранґи додатки на удержанє не будуть дальше уділяти ся.

Істнуючі на підставі окремих приписів для поодиноких катеґорий семи найнизших кляс ранґи додатки службові, а також емолюменти (побічні доходи) і додатки, котрих побір єсть сполучений з якоюсь посадою службовою, позістають сим законом ненарушені.

Закон сей зачне обовязувати від дня 1 січня 1897 р.

До сего проєкту додані ще слідуючі мотиви: „Проєкт сей має остаточно управильнити платню урядників державних, котру лиш тимчасово підвисшено законом з 14 грудня 1894 і 15 марця та 28 червня 1895 в чотирох найнизших клясах ранґи, призначи їм додатки за літа служби, додатки особисті і додатки на удержанє. Розуміє ся, що се нове управильненє не може обмежити ся на стабілізоване згаданих повисше провізоричних додатків, але мусить піти дальше, щоби поліпшити услівя житя урядників, котрі стали тепер труднійші. Зі взгляду на то не далось би також оправдати, длячого би підвисшенє платні мало бути обмежене, як в повисших случаях лиш на чотири найнизші кляси ранґи, коли змінені відносини зробили

Перед гоноровим судом.

(Оповіданє з мадярского — Коломана Міксата).

(Конець).

Мария не надумувалась довго, я обіймив єї і переніс щасливо на другий бік. Она була досить тяжка, а корито потока болотнисте і я загряз з нею по коліна. Але що то мене обходило! З битєм серця повернув я назад по Анну. Але она відскочила від мене.

— Я не піду — крикнула і витягнула руки оперед себе.

— Ви не підете? — спитав я і в моїх очах відбив ся величевний жаль.

— Ні, ніколи. — Она стиснула уста і поблїдла як мармор.

Прибитий стояв я мовчки перед нею. Мені здавало ся, що умру на місци, мої руки повисли а ноги стали дрожати.

Анна дивила ся на мене непорушно, відтак приступила тихо і поволи як тінь аж до мене. Я почув єї віддих на моїм лици.

— Ну то перенесіть мене — шепнула тихо і подивилась на мене лагідно і немов утомлено.

— Анно — заговорив я скоро, підносячи єї. — Анно, правда ви взяли мою фотоґрафію.

Єї руки не були вільні, бо я їх сильно обіймив, тому притиснула она свою головку сильно до моїх уст, аби я не міг дальше говорити.

— Ви знаєте, ох, ви знаєте о тім — крикнула з жалем і з очий пустились їй відтак сльози.

— Люблю вас Анно, дуже, буду вас все любити.

Ми були вже на другім боці потока і насупротив нам бігла Мария з якимсь зловленим мотилем.

— Відповідайте, прошу вас, відповідайте скоро.

Она спустила очи і вітхнула.

— Старайте ся чимсь бути, то й я вас буду любити.

Ті слова відозвались в мені як звук дзвонів. Я чув їх в клекоті млина в Ріках, їх повтаряла кожда травка на сіножати.

В Ріках застали ми наші вози в найлїпшім порядку і я попращав ся з дївчатами.

— Старайте ся чимсь бути! — Я маю старати ся; або я до тепер не старав ся о те? Але до чого може довести бідний хлопець, щоби міг піднести очи на дочку жупана? За чотири роки стану може секретарем і що то значить? Моя голова аж горіла і одна думка витискала другу.

— Гей, Михайле Терепете, ходіть но сюди.

— Що прикажете, ласкавий пане?

— Порахуйте ще раз, але добре, кілько голосів маємо разом.

— Я вже почислив. Маємо сто девятьдесять душ, то дуже слабий вибір.

— Але до того прийде ще з вісімдесять голосів з долів а в самім місті може бути з сорок, то єсть сто двайцять. Гм, то ми маємо більше, більше як треба.

— А щож би ми з ними робили, як би всї зійшли ся.

— Що би ми робили? Велїть їм всїм стати в ряд і вивчіть їх, щоби они завтра бодай знали — як я називаю ся.

— О, о — дивував ся Михайло Терепете — а чомуж ласкавий пан зараз не сказали, що ви кандидуєте; я бубби бодай обручів з бочки не позбивав.

— Що? Отже то ви єї розбили; може ви й віз перевернули?

Михайло Терепете гордо присьвідчив, що оно так було.

— Але чому?

— Чому? — відповів. — Для паради, щоби пан кандидат більше заплатив.

В ночи приїхали ми до міста. Всьо було в найбільшім порядку. Люди голосували після припису і вибрали мене на посла більшостию шістьдесятьох голосів. Ґраф Паллї перепав.

Я заручив ся тепер з Анною. Ґраф Паллї, що між тим подужав, назвав мене в однім касині публично злодієм.

Я післав єму сьвідків, але він не хотів зі мною поєдинкуватись. Тому розповів я цїлу пригоду гоноровому судову, бо тут ішло о те, що або я застрілю ґрафа Паллія або він мене.

Члени гонорового суду поглянули по собі, а їх предсїдатель відозвав ся: „Гм, то на кождий спосіб неприємна річ. Будьте ласкаві, пане после, вийдіть на хвильку з комнати“.

Що они відтак ухвалили, то — даруйте мені — инша річ.

так само прикрим материяльне положенеі урядників середних кляс ранґи. Сим проєктом закона предкладає ся отже підвисшене платні для ранґ від XI аж до V включно. Для висших кляс ранґи показало ся управильнене платні менше конечним, але не можна було спустити з ока тої обставини, що вимоги репрезентациї в декотрих із сих кляс ранґи піднесли ся з часом дуже значно і длятого треба було конче піддати ревізиї постанови закона з 1873 р. що-до додатків функцийних.

Скаля платні установляє тепер найменшу платню в сумі 800 зр. замість дотеперішної суми 600 зр. і в трох найнизших клясах ранґи виказуе збільшуване платні постепенно о 100 зр., через що платня у всіх клясах тих ранґ значно збільшуе ся і зносить ся та аномалїя з 1873, що в X. клясї ранґи збільшуване платні визначено лиш на 50 зр.

Крім того в тих трох клясах ранґ, в котрих приходить ся тяжше оставати ся через довший час при найнизшій платни, робить ся полекшу тим, що установляє ся користнїйший спосіб посуваня до висшої платні тої самої ранґи, як дотеперішний спосіб пятилїтного посуваня, бо до висшої платні можна дійти в XI. клясї ранґи за два роки, в десятій за три, а в IX. за чотири роки. В клясах ранґ VIII., VII. і VI. задержано дотеперішну систему, після котої установлено три кляси платні з пятилїтним посуванем до висшої кляси і обмежено ся лиш на відповідне підвисшене самої платнї. В тих клясах ранґ принято замість дотеперішної підставної платнї 1400 зр. в VIII. ранзї підвисшену платню 1800 зр.; в VII. клясї ранґи замість 2000 зр. — 2400 зр., а в VI. клясї ранґи замість 2800 зр. — 3200 зр. Через то поступає ся в тих ранґах по кождих 5 лїтах до платнї висшої о 200 зр. в клясах VIII. ранґи, о 300 зр. в клясах VII. ранґи а о 400 зр. в клясах VI. ранґи.

Наконець для V. ранґи установлено до дотеперішних трох кляс платні лиш дві по 5.000 і 6.000 зр., з котрих перша супротив дотеперішної першої висша о 500 зр., а друга єсть рівна дотеперішній третій клясї, так, що дотичні урядники дістають дотеперішну найвисшу платню замість по десяти вже, по пяти роках.

Що-до коштів, яких вимагає сей проєкт закона, то річ така: 1) Для підвисшеня платнї в першім роцї, в котрім зачинає обовязувати сей закон, потреба 10,016.450 зр.; — 2) на підвисшене додатків функцийних треба 43.000 зр. Отже загалом треба 10,059.450 зр., але за то відпаде 2,450.000 зр., виплачуваних тепер на додатки за лїта служби, на додатки особисті і на удержане.

Остаючу суму 7,609.450 зр. треба буде покрити відповідним підвисшенем доходів державних з податку від горівки, пива і податку біржевого і длятого переведене сих постанов в інтересї урядників державних зависить від призволеня сего покритя видатків. Правительство не могло би длятого предложити сей проєкт закона до Найвисшої санкциї скорше, доки би аж обі Палати Ради державної не ухвалили предложені вже по части, по части же маючі ще предложити ся проєкти законів о підвисшеню податку біржевого і податку від горівки та пива.

Перегляд політичний.

Вчера відбуло ся послїдне засїдане Палати послів перед сьвятами і ухвалила між иншими закон о нечестній конкуренциї в торговли і закон о пільгах податкових при уживаню нафти яко материялу до гнаня машин. Слїдуюче засїдане назначено на 14 цьвітня, але реформи виборчої не поставлено на порядок дневний сего засїданя, бо ще не записали ся бесїдники до голосу.

Клюб молодоческий ухвалив обставати за внесенем пос. Слявіка о загальнім праві голосованя, яко підставою до специяльної дебати. Але коли-б Палата ухвалила взяти за підставу до специяльної дебати внесеня комісиї, то клюб в третім читаню буде голосувати за тими внесенями, котрі дають право вибору новій клясї виборчій.

З Риму доносять, що ґен. Баратієрі буде поставлений перед суд воєнний, але щоби не допустити до демонстраций будуть єго судити не в Італїї, лиш в Масаві. О ґен. Арімондім доносять, що він в битві під Адуою відобрав собі сам житє, щоби не попасти ся в руки Абесинців.

Новинки.

Львів дня 28 марця 1896.

— **Іменованя.** Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала концепіста скарбу Ем. Мецґера податковим інспектором, а концептових практикантів дра Юр. Михайла Михальского, др. Фр. Воляпецкого і Тад. Смиглевского концепістами. — Професор православної школи реальної в Чернївцях Константин Мандичевский іменований директором тої школи.

— **Відзначеня.** Інструктор огневої сторожи в Городку Ігнатий Зволиньский, одержав за уратоване житя двоім людям срібний хрест заслуги.

— **Загальні збори** членів щирецкої фiлїї руского товариства педаґоґічного відбудуть ся дня 1 н. ст. цьвітня с. р. о годинї 2-ій в канцеляриї шкільній в Щирци. Порядок дневний: 1) Вступне слово. 2) Відчитане протоколу з послїдних зборів. 3) Справоздане з дїяльности виділу. 4) Справоздане касове. 5) Вибір голови, чотирох членів виділу і двох заступників. 6) Справа зміни статута товариства педаґоґічного. 7) Внесеня членів.

Сьмішна пригода. Андрій Палидович, син господаря з Николаєвич приїхав за справунками фірою до міста і станув на площи Краківскій. Щоби купити хлїба відійшов на хвилю від воза, але коли вернув, не було вже нї воза нї коний. Люди на площи сказали єму, що якийсь молодий жидик сїв на віз і від'їхав. Засумований і перепуджений Палидович удав ся до поліциї, котра зараз повідомила всї рогачки та подала подрібний опис крадених коний. Палидович знов на свою руку пішов на місто, щоби глядати злодія. Вечером на стрийскій рогачцї арештовано дійстно злодія мимо єго сильного опору і відставлено до поліциї. Аж тут показало ся, що мнимим злодієм був сам властитель коний Андрій Палидович, котрий віднайшовши конї в містї, забув з радости повідомити о тім поліцию.

— **Самоубийства.** В Скалатї повісив ся дня 25 марта 26-лїтний Мариян Челюстиньский, син богатого селянина. Причиною самоубийства була нещастна любов. — В Кривім під Скалатом повісила ся 24 с. м. жебрачка Настя Хлистун, славна пиячка; по пяному й повісилась.

— **Хльороформоване причиною смерти.** Сими днями прийшов до хірурґічної клїники київского

З ДАВНИХ ДОБРИХ ЧАСІВ.

(Оповідане з мадярского — Коломана Міксата)

Янош Капорнокі торгував волами. Нерозумна, рогата худобина вже тоді оказувала вдячність супротив своїх катів і допомогла Капорнокіому дійти до такого богатства, що він раз по суперечцї з жінкою в безбожній гордости виніс на поле миску червінців і там їх розсіяв, мов яке збіже.

— Так, нехай і в Лїтцї росте золото.

Очевидно, що єго жінка вибігла зараз з слугами на поле і повизбирувала червінцї, але сільскі дїти ходять до нинї на то місце шукати золота.

І золото росло, але не то що дука розсіяв, лише то що лишило ся у него в хатї, так що Капорнокі в своїй гордости нераз говорив: „І Господь ледве чи тілько має, що я“.

Але ще гордійший як на своє богатство був він на дочку Устю. Коли она виросла на чудову дївчину, почала єго мучити гадка, що до дочки може залицяти ся який молодий паробок. Нї — або она піде за жупана, або за якого князя з королївского роду. Инший єї не дістане, так менї Боже допоможи.

Він то так часто повтаряв, або пестячи, або сам до себе, що коли лише погадав о дочцї, то инакше не міг думати.

Але що члени королївскої родини не так дуже заглядали до Лїпки, а жупан був жонатий, то гарна і богата Устя стала поволи старіти ся. А однако богато молодих людий зітхало до неї, любувались єї стрункою поставою, єї очима, єї червоними як малина устами та лагідним, привітливим усьміхом. Але що то поможе, коли ті очи сьвітять ся хиба для якого вельможи, а усьміх появить ся на устах хиба для жупана?

В часї того оповіданя був Іштван Біккі володїтелем, жупаном комітату і не можна було о тім і подумати, аби єго хто мав виперти з того становища. Таким паном була лише смерть.

Вправдї комітатові пани не любили єго, але тоді не можна було ще як тепер висилати нелюбих урядників яко послів до Пешту.

Така була справа і щоби Устя вийшла за муж, мусїв хиба умерти старий Капорнокі або жупан. Але на то не було і найменшої надїї, бо оба тїшили ся добрим здоровлєм і немов би змовили ся, кождий з них ставав повнїйший і округлїйший. Супротив того лише припадок міг зробити якусь зміну. І дійстно так склало ся, що Біккі по якійсь малій суперечцї ударив в лице і прогнав зі служби комітатового реґістратора Михайла Борріого. Але родину Борріх зачіпити було зле, бо они любили мстити ся.

Михайло Боррі не був злий чоловік, лише трохи упертий і загонистий. Він був добрим урядником, вів свої книги в найлїпшім порядку і протоколував мадярскі поданя дуже совістно з коротким витягом. Кажу мадярскі поданя, бо коли надійшло яке нїмецке то — після звичаю — писав він на нїм „нїмецке письмо“ і відкладав на бік. Зміст був в тодїшних часах для канцеляриї жупаньскої цїлком не при чім.

Але несправедливе поступоване карає Господь і ось нагле стали проявляти ся всякі дивні річи.

В замку Кельке найшов Ґабор Боррі, отець Михайла, старий, заплїснїлий перґамент з рукописею перед триста лїтами помершого монаха Лаврентия, в котрій він ворожив, що коли настане в комітатї жупан з головою лисою як колїно, то пів комітату вимре на холеру. Всї віруючі пізнали від разу, що то мусить бути малий Іштван Біккі.

Але не досить того.

При славнім жерелї під скалою, де лїси Лїтки сходять ся з лїсами тульпадскими, лучило ся одного разу, що коли переходив тамтуди Михайло Боррі, розступило ся камінє і з отвору виступив старець з білою як молоко бородою. Той старець так сказав до Борріого:

— Любий сину Михайле, приходжу до тебе яко післанець Божий, котрого Всемогучий вибрав, аби уратувати людий перед близькою затратою. Від тепер буду тут появляти ся кождого четверга, коли ти сам сюди прийдеш і буду тобі обявляти волю Божу. Збери нарід і оповіджь єму то, що ти тут чув.

Михайло Боррі приймив сьвяте післанництво і став пророком.

Вість про ту чудотворну пригоду розійшла ся летом блискавки поміж забобонним гірским народом і тисячі а тисячі людий бігли кождого четверга до сьвятих скал.

Сьвященики занепокоєні тим рухом дали зараз знати жупанови, щоби якось зарадив тій безбожности, але жупан, почувши, що тут розходить ся о річи церковні, цїлком не спішив ся; аж коли небезпечність була вже надто велика, став він якось рушати ся.

Одного четверга обявив сьвятий старець: „Коли Біккі буде дальше жупаном, то зараза і голод знищуть цїлий комітат“.

По тім пророцтві люди заметушились. Немов би що у воздусї було, всї стали нагле дуже відважні. Не можна було того пояснити.

Товпи мужчин уоружених косами і вилами збирали ся по всїх селах. Малі відділи стягали ся з усїх сторін до Лїтківских лїсів, щоби звідти піти разом до міста і жадати смерти Біккі'я.

— Куди ви ідете? — питав Андрій Фаркаш, богатий властитель більшої посїлости.

— До міста — відповів старий Боррі, ко-

університету молодий чоловік, Володимир Віхнер, бухгальтер зелїзничий і попросив, щоби єму вирвано зуб, але по захльороформованю. Професор прихилив ся до просьби і єго начали хльороформовати. Нараз побачили лїкарі і студенти, що Віхнер не дихає. Стали зараз розбуджувати єго, але всьо на дармо. Віхнера не можна було привести до житя; здаєть ся, постиг єго удар серцевий.

— **Послїдна змова гірників** в Карвинї і Остраві була найдовша з дотеперішних. Тревала она цїлий місяць а в зарібку стратили робітники пів мілїона зр., а загранциця мусїла довезти до Австриї майже за два міліони зр. більше вугля як звичайно. Крім робітників потратили також і місцеві купцї та малї промисловцї, у котрих робітники заспокоювали свої потреби. Що-до загального успіху, то побідили робітники. Копальнї пристали на виплачуванє зарібку що два тиждні, замість як доси що місяць та на віднаймлюванє мешкань на два тиждні, не на місяць. Лише того жаданя не могли перепerти, щоби копальнї приймили назад тих робітників, котрі підготовили той срейк і котрих з тої причини віддалено. Натомість виторгували собі, що управа копалень не віддалить нїкого більше за послїдну змову і що кождому робітникови виплатять якусь квоту наперед на рахунок роботи, котру мають зачати. Минувшої недїлї устроено девять робітничих зборів і на них старші пересьвідчували молодших, що треба розпочати роботу. Молодші мали охоту ще дальше стрейкувати, але їх старші переголосували. По нарадах прийшли до роботи всї робітники в понедїлок рано.

— **Виродний син.** В однім француским містї викрав 21-лїтний студент полїтехнїки свому батькови з каси 10.000 франків і хотів цїлу крадїж затаїти. В тій цїли підложив під подушку батька і матери великий клунок пороху, получив тї клунки з лонтом і коли родичі вже спали, запалив лонт, а сам утїк з дому. Щасливий случай хотїв, що поки горючий лонт дістав ся до пороху, запалила ся постїль. Зробив ся великий дим, так що родичі пробудили ся, згасили огонь і уникнули таким способом великого небезпеченьства. Однак виродний син счез без слїду і доси не удало ся полїциї єго випукати. Натомісць арештувала полїция молодого Француза, приятеля того виродного сина, котрий купив в однім склепі порох і лонт. При ревізиї в єго помешканю найдено одну часть украдених паперів. Та той вчинок виродного сина не липив ся без наслідків. Старенька мати засла-бла з перестраху і гризоти на сильне роздразненє нервів, а лїкарі заявили, що може дуже легко збожеволїти.

Штука, наука і лїтература.

— **Бразилийский гаразд.** Оповів для сїльского люду др. Андрій Чайковский. — Під сим заголовком лише-що появила ся нова книжочка „Просьвіти" 191—192, а 4 і 5 за рік 1896. Книжочка, обіймаюча сїм аркушів дрібного друку, коштує в продажи 25 кр. О сїй книжочцї згадували ми онодї, що має появитись і поручаємо її нашим читателям, яко одну з найлїпших повістий в видавництвах „Просьвіти". Книжка своїм змістом і оповіданєм цїкава не лише для селян, а й для інтелїґентних людий.

Всячина.

— **Рідні печери.** На послїднім засїданю польского товариства природознавцїв ім. Коперника у Львові здавав проф. Ломницкий справу з своєї прогульки в околицю Товмача, щоби там розслїдити печери, відкриті при ломаню каміня дня 21 лютого с. р. в селї Локітках, положенім 3 кльм. від Товмача. Тї печери лежать на західних склонах подільскої високорівнї відтятої днїстровим яром від ґіпсових подільских покладів. Они складають ся з трех головних і двох менших печер, а тягнуть ся 35 метрів в глуб гори. Ширина найбільшої з них виносить около 10 метрів, а висота звиш 5 м. Стїни і дно їх сухі. Теплота печери найбільше віддаленої виносить +9° Ц. Стелю тих всїх печер творить сїрий вапняк, одноцїльний, що лежить безпосередно на ґіпсах, а над ним до 4 м. завгрубшки розвинув ся третьорядний сивий цїлець. Цїлу стелю прикрашують густо звисаючі пречудні жовтаві вапняні каплинцї, а против них вистають з землї такі самі в найріжнороднїйших формах. Більшу часть найгарнїйших каплинцїв, довгих на 1—3 м. знищили робітники зараз при відкритю печери і заки власти дізнали ся о тім, попродали они кусники розбитих каплинцїв ріжним людям в околици. Як каже проф. Ломницкий, належать нововідкриті печери до найгарнїйших в нашім краю і пригадують, очевидно лише в дрібних розмірах, славні на цїлий сьвіт печери в Постойнї в Країнї. Гарнїйші окази каплинцїв, які удало ся добути з Ради повітової в Товмачи та з приватних рук зложено в музею ім. Дідушицких у Львові.

— **Палиця сватом.** У Відни стала ся така пригода: Банкир Д. у Відни любує ся дуже в ріжних ґалянтерийних прикрасах. В єго домі суть годинники з ріжними дотепними устроєнями, маґнетично-електричні забавки, а палиць має п. Д. з 15, одну з термометром, другу з приладами до писаня і т. д. Онако улюблена єго палиця має головку, що дає відкручувати ся, а в головцї єсть сховок на папіроси. Раз входить банкир до своєї контори і ловить одного з своїх підвластних на горячім учинку: іменно бухгальтер, молодий чоловік, котрого дуже любив, робить щось коло палицї і пильно переглядає середину головки. В тім бачить свого начальника, червенїє як грань і заклопотаний вимавляє кілька слів оправданя. На пів з гнївом, на пів з жалем каже банкир до урядника: „Але пане Ф., для ледачого папіроса! Того був би я по вас не надіяв ся!" і з погордою входить до своєї комнати. Молодий чоловік хоче за ним побігти, оправдати ся, вже держить руку на клямцї, але по хвили надумує ся і сїдає з розпукою внов коло свого столика! При обідї оповідає банкир жінцї і дочцї о злодїю папіросів. „Шкода! я не надіяв ся, щоби той чоловік мав такий поганий характер. Я гадав, що лише мій льокай щось такого зробить!" Дочка банкира слухала цїлого оповіданя з занятєм, але коли отець скінчив, встала від стола і з сльозами в очах вийшла з комнати. Вскорі виснила ся цїла річ. Показало ся, що сам п. Д. не знаючи о тім носив в своїй палици любовні листи для дочки і бухгальтера, а головка єго палицї була родом почтової скринки. Бухгальтер дістав нагану, але молоді залюблені порозумівали ся тепер за дозволом вітця без посередництва зрадливої лїски, котра певне буде в домі молодих пп. Ф. памятковою річю.

Телеґрами.

Відень 28 марця. Є. Вел. Цїсар поїде в недїлю рано до Лїхтенеґт в гостину до Найдост. Архікн. Франца Сальватора, а вечером ві второк верне назад до Відня.

Константинополь 28 марця. На вчерашнім принятю у султана князь болгарский і єго дружина цїлували султана в руку. Коли кн. Фердинанд вернув до своєї палати, явив ся у него син султана кн. Ахмед-ефенді і приніс єму декорациї до ордера Імтіаз висаджувані диямантами.

Петербург 28 марця. Заведено нові грошї золоті вартости дотеперішних гроший паперових. Золотих гроший мають вибити на суму 750 мілїонів. Срібних грошей можна принимати при уплатї лиш до суми 50 рублїв.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	5·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що по недїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·35
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

трого рука мусїла бути в тім розруху — збуримо дім комітатовий і виберемо иншого жупана.

— А кого хочете на жупана, батьку Боррі? — допитувалась Устя.

— Кого', дитинко! — відповів старий з залицянєм — от, коли-б так ти мала на твоїм гарнім личку вуси, то ми вибрали-б певне тебе.

Але Капорнокі виглядів вже наслїдника жупанового, котрий міг би зараз побрати ся з Устею.

А гарній дївчинї аж серце стискалось, коли погадала, що она могла би коли небудь належати до иншого ніж до Михайла Боррі'ого, що тепер так зле собі поступає. Коли его Господь, котрого він тепер так обиджує, не оборонить, то зле буде з ним.

Отець і не здогадував ся, що Устю спроваджує між тї товпи народу, він гадав, що она підбурює молодого Боррія против жупана і єму булоби навіть не приснило ся, що она заєдно просила Михайла: „Не дури людий! Побачиш, що месть, яку ти задумав, вийде на твою згубу. Я бою ся, як бачу, що твоє одінє цїлують старі жінки".

І між тим як Михайло стоячи на скалї проповідував народови, клякала она під одним деревом і молила ся, щоби Господь відступив єму єго гріхи.

— Не слухай єго Господи, не слухай єго. Ти всевідущий, але того одного не знай!

В четвер пополудни зібрали ся бунтівники, мужчини, жінки і дїти з косами і вилами в Лїтківских лїсах.

Капорнокі промавляв тут до народа і закінчив свою підбурюючу бесїду такими словами:

— Держіть ся хоробро, братя! Як жупаньство не згодить ся на наше жаданє, то підемо до короля і будемо просити о иншого жупана.

Тоту гадку підхопив дуже скоро Франц Сомор з Малого Кіра і сказав:

— Коли підемо до короля, то не на дурно. По що нам такого великого комітату з тими Словаками. То так як би оксамiт обшив міховиною. Коли ми вже до того дійшли, то віддїлїм ся від Словаків, зробім собі чистий мадярский комітат. Нехай Біккі жупанує над Словаками, а ми виберемо собі иншого.

Предложенє Франца Сомора принято з одушевленєм.

Мужчини підкидали капелюхи в гору і кричали:

— Так, так! Нехай жиє Лїтківске жупаньство!

Янош Капорнокі гордо випрямив ся.

— Я вибудую за мої власні грошї комітатовий будинок на пятьдесять два вікна і з дванайцятьма коминами.

— Ми так як кусник цукру в устах Словаків — говорив иньший. — За кождим віддихом відірве з того єго язик хоч малий кусник, аж ми всї пропадемо. Зробім собі власний комітат.

— Та й король сам буде тїшити ся — відозвав ся третий загикуючись — бодай буде мати замкнений зїльник повний людий.

Сотки кіс підносили ся в гору при кождій промові і гори лунали від одушевлених криків. Тут і там на полянках горіли огнї, а густий дим уносив ся понад головами зібраних.

При тих огнях варили жінки в великих кітлах ґуляш, між тим як з гірских сїл цїлої околицї надтягали все нові невдоволені, „цьвіти з королївского зїльника".

(Конець буде.)

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.